

ATORDIDORES REVELACIONS SOBRE LA GUERRA DEL GOLF

Mentre una missió parlamentaria francesa treballa sobre la qüestió del “síndrome de la guerra del Golf”, l'americà Asaf Durakovic, professor de radiobiologia i de medicina nuclear, va presentar el seu informe sobre la malaltia de la guerra del Golf, el 26 d'octubre del 200 a Brussel·les.

Aquest informe és un document científic indiscutible que qualsevol especialista en protecció nuclear pot analitzar i concloure que:

- Al llarg la guerra del Golf i en el teatre d'operacions bèl·liques es varen fer servir projectils que contenien diferents tipus d'Urani (U-234, U-235, **U-236**, U-238);
- les poblacions civils i, sobre tot, els militars aliats han estat contaminats per aquests diferents Uranis tant durant els bombardejos com una vegada finits. Els seus cossos han estat contaminats no només externament sinó que també, i sobre tot, ho han estat internament, amb polsegueres d'Uranis cremats, via respiració, via ferides, via alimentació i via begudes contaminades;
- les anàlisis realitzades post-mortem de mostres de pulmons, fetge, ronyons i ossos humans, fets amb espectrometria, donen resultats que no poden ser qüestionats ni negats, ni que sigui per cap govern;
- la presència d'**Urani-236** en les restes humanes així com en les estelles dels projectils emprats, mostren la existència d'un sòrdid i criminal comerç entre el lobby nuclear i els exèrcits. En efecte, la presència d'U-236 en les estelles dels projectils militats demostra que les forces armades han comprat Urani “adulterat”, o sia Urani que té el seu origen en els residus nuclears procedents de centrals nuclears. Ja que l'Urani que s'extreu dels jaciments uranífers mai pot contenir U-236;
- l'Urani que s'extreu dels jaciments uranífers conté: 99'283% d'U-238, 0'711% d'U-235 i 0'0054% d'U-234;
- No hi pot haver mai cap rastre d'U-236 en l'Urani d'origen “natural”, es a dir de l'Urani que prové de mines i sòls uranífers. Com a màxim es constaten lleugeres variacions en el contingut d'U-235 de fins a un 0'1% segons els indrets de la crostra de la Terra;
- L'Urani-236 prové del reprocessament del combustible nuclear, tant dels reactors nuclears civils com dels militars i la seva presència posa en evidència un comerç conxorxat entre la indústria nuclear i els exèrcits. Qualsevulla presència d'U-236 en una mostra d'Uranis (que hagin sigut integrats en bombes i obusos) revela immediatament una corrupció i una falsificació del mercat de l'Urani amb Uranis que provenen d'instal·lacions nuclears de fissió i/o de residus d'instal·lacions nuclears de reprocessament de combustible nuclear esgotat: aquest és el cas pel que fa als projectils d'Urani que varen ser disparats en la guerra del Golf.

Perquè les polsagueres d'Urani cremat eren presents, en quantitats gens menyspreables, a la guerra del Golf?

Perquè cal saber que l'Urani és pirofor, el que vol dir que l'Urani contingut en els obusos i altres menes de projectils, no només es divideix en fines partícules quan el projectil arriba a la seva fase d'impacte sobre l'objectiu on va adreçat, sinó que les fines partícules entren en combustió de manera espontània. Qualsevulla que sigui la temperatura, es transformen en cendres minúscules, donant lloc a polsegueres radioactives d'ínfim tamany que floten en el si de l'atmosfera i contaminen els pulmons de les persones que les respirin.

El lobby nuclear ha tingut doncs un comportament criminal, pel fet que ha passat al mercat de les armes radioactives, i pel fet que ha aconsellat als militars d'omplir els seus obusos i les seves bombes amb Urani, argumentant que l'Urani és més pesant que l'acer (densitat de l'Urani: 18'95, densitat de l'acer:

7'85). Aquesta més elevada densitat (gairebé dues vegades i mitja més) fa que la punta del projectil (feta d'Urani) penetri els blindatges que l'acer no pot penetrar.

Probablement el lobby nuclear ha fet omissió de dir als militars que l'impacte d'aquests obusos i bombes produeixen polsegures radioactives perilloses per l'efecte del fenomen pirofòric. I que, per tant, aquestes partícules radioactives són transportades a través de l'aire, amb el vent, i poden contaminar les persones (civils i militars) que les hagin respirat. I que en cas de no fer vent, tota la polsegura radioactiva creada en cada tir, es diposita sobre els sòls i les aigües, als indrets on s'ha impactat, romanent allí de forma il·limitada.

Quina és la nocivitat dels Uranis que s'han trobat?

Els Uranis més perillosos són, per una banda, els que emeten partícules alfa, que són molt danyoses quan l'Urani s'inhalat i es fixa en alguna part interna del cos humà.

Per una altra banda, els Uranis que tenen un període de semi-desintegració més petit són els més nocius, ja que en ser la seva vida més curta, més ràpidament és desintegren i més partícules alfa emeten, que en forma d'energia cinètica ionitzen els teixits a l'entorn d'on s'ha fixat la partícula d'Urani. Quan més gran és el nombre de partícules emeses, per unitat de temps, més elevada és la irradiació interna.

El perill doncs és enorme quan els Uranis penetren a l'interior del cos humà, via respiració, via ingestió (aliments i beguda), les ferides, etc.

Per tant es pot afirmar que les poblacions civils, els militars i les seves famílies que han sofert contaminació per Urani, en les diverses operacions bèl·liques haurien de ser indemnitzades.

Traducció catalana propietat del GCTPFNN